

4 QUATRE

Carles Rahola definí Begur com un indret dominat per la calma i la serenitat. A l'estiu, però, Begur es transforma en un bulliciós poble que ofereix diverses activitats. Una d'aquestes activitats podia ser la visita a les Escoles Velles per veure les quatre exposicions presentades aquest estiu. La programació de la Sala Municipal d'Exposicions es va obrir amb les composicions de format petit i mitjà d'Alfons Martín, de Vilassar de Mar. La fascinació d'aquest pintor per l'Empordà –comarca que va descobrir el 1996, el mateix any en què va iniciar una nova etapa en la seva pintura– queda palesa en les seves aquarel·les, que donen l'oportunitat de contemplar llocs coneguts, com Pals, des d'una altra perspectiva. I és que per a Martín l'art té la mateixa funció que li atribuïa Paul Klee: "Fer visible allò que no ho és".

Immediatament després de saber que havia guanyat el XV Concurs d'Arts Plàstiques de Begur, Laura Baldrich va posar-se a pintar –amb tècnica mixta– els 32 quadres que formen *ReinVENTar-se*. El fil conductor de la seva exposició és el canvi, el moviment continu –recordem que el vent és el moviment natural de masses d'aire– a què tots estem sotmesos i que fa que constantment ens haguem de resituar, redefinir, en definitiva, reinventar. Els personatges de Laura Baldrich es mouen en un paisatge molt ric, ple de coses ocultes i textos per desxifrar, que els converteixen en exploradors d'un món on tot hi cap, en buscadors d'un refugi on construir la pròpia identitat. Viatgen per espais indeterminats, com el mar, com els somnis, i es cerquen en una terra estrangera. Caminen per medis indefinits com l'aire o viuen als arbres, que no és res més que una manera d'habitar el cel sense perdre les arrels. Són personatges difuminats, d'aparença fantasmagòrica, que podrien ser-hi o no ser-hi. De fet, podrien ser qualsevol de nosaltres, ja que es troben en situacions esdevingudes universals, tractades a través dels mites des de l'antiguitat. Laura Baldrich pinta sobre estats d'ànim, sobre sentiments íntims que expressen l'essència del que som. Un recorregut per la seva exposició ens ofería la possibilitat de tornar a ser, una altra vegada, nosaltres mateixos.

Alfons Martín.

Laura Baldrich.

Vicenç Huedo.

L'inici de Vicenç Huedo és ben peculiar. Als 14 anys, després de veure una exposició, va voler saber què era la pintura a l'oli. Li van dir que era un tipus de pintura que anava en uns tubs com els de la pasta de dents. I es va posar a pintar amb pasta de dents, per veure el relleu. Davant la seva passió, el seu pare li va donar l'única pintura que hi havia a casa: la de pintar persianes. Actualment, Vicenç Huedo ha abandonat aquests materials tan poc plàstics i utilitza l'oli o l'acrílic, però els empra com si fossin aquarel·les, amb molta veladura. Tanmateix, podríem dir que conserva del seu començament l'afició de crear a partir d'objectes anodins, com ara les portes que es podien veure a Begur.

Fa anys, Huedo es va fixar en una porta del "carrer del Sac" –la plaça de l'Oli de Girona– on un pintor de parets feia provatures. En aquesta porta va descobrir un món de colors i de textures que el va enamorar. I quan una cosa el captiva, Vicenç Huedo no té terme mitjà: la pinta d'una manera impulsiva, una vegada i una altra, per mostrar-ne la textura visual, per copsar-ne tots els detalls, per reflectir el pas i les inclemències del temps, per ressaltar el lirisme d'un objecte aparentment vulgar. Huedo pinta allò que el fa sentir bé, que l'ajuda a somiar. Originari de la Manxa –què és infinita–, està acostumat a la llum, a la profunditat. Per això no és estrany que pinti horitzons, paisatges amb veritables punts de fuga, *landscapes*.

El seu punt de partida és la realitat, el món que l'envolta, i la seva meta és la ficció. Les cases de l'Onyar que surten del pinzell de Huedo són ambigües. Sabem que són reals perquè existeixen, però tenen una aparença irreal gràcies al reflex, que és totalment impossible que es produeixi, de la Catedral i Sant Fèlix a les seves finestres, i per la presència continuada de la llum, que vincula la pintura de Vicenç Huedo al somni.

Narcís Comadira (Girona, 1942) és conegut com a poeta i col·laborador del diari *El País*. Però a més, aquest artista gironí també és pintor, escenògraf i dramaturg. Comadira va seleccionar per a Begur obres seves dels últims deu anys realitzades sobre paper i tela. Entre aquestes hi havia una col·lecció